Nr. 11. Warszawa, dnia 30 listopada 1921 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 83 z dnia 20 października 1921 r.

Poz. TREŚĆ:

582. Ustawa z d. 4 października 1921 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Skarbu do zaciągnięcia w Polskim Banku Krajowym pożyczki w kwocie 120.000.000 mk.

583. Ustawa z d. 4 października 1921 r. w przedmiocie podwyższenia gwarancji Skarbu Rzeczypospolitej Polskiej za dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydawania obligacji komunalnych Polskiego Banku Krajowego.

584. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 26 września 1921 r. w sprawie zniesienia monopolu handlu, względnie sekwestru cukru i zapro-

wadzenia jednolitego podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

585. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 26 września 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 31 października 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury.

586. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 25 sierpnia 1921 r. w przedmiocie powoływania i zwalniania oraz praw i obowiązków maklerów na giełdach pieniężnych w Polsce.

587. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie podwyzszenia opłat probierczych.

588. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 września 1921 r. w sprawie podwyższenia wynagrodzenia sędziów i podprokuratorów komisoryjnych przy sądach okręgowych oraz zastępców podprokuratorów przy sądach powiatowych.

589. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 września 1921 r. w sprawie podwyższenia opłat za telegramy zagraniczne.

590. Rozporządzenie Ministrów Aprowizacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1921 r. w sprawie przekazania komisarjatów Ministerstwa Aprowizacji przy magistratach m. st. Warszawy i m. Łodzi Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

591. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 października 1921 r. w sprawie zmiany opłat pocztowych za paczki do Czechosłowacji i do Austrji.

592. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie zmiany przepisów o notarjacie w bylej dzielnicy pruskiej.

593. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 października 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień przepisów przewozowych, stanowiących część I taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Nr. 84 z dnia 22 października 1921 r.

594. Ustawa z d. 4 października 1921 r. w przedmiocie obciążeń hipotecznych w walucie zagranicznej polskich statków handlowych morskich.

595. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 26 wrzenia 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju, podpisanego w Wersalu d. 28 czerwca 1919 r.

596. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 6 października 1921 r. o zniesieniu akcyzy od gilz i bibułek papierosowych.

597. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 września 1921 r. w sprawie zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu dla sędziów pokoju w b. dzielnicy pruskiej.

598. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 13 września 1921 r. o podwyższeniu taryfy za czynności związane z badaniem urządzeń, wymagających nadzoru technicznego.

599. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 17 września 1921 r. w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie dokonywania rachunków pomiędzy kasami chorych b. dzielnicy pruskiej a Skarbem Państwa.

600. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 października 1921 r. w przedmiocie podjęcia ruchu paczkowego między Polską a Szwajcarją.

601. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 4 października 1921 r. w sprawie opłat za rewizje kotłów parowych, wykonywane na podstawie zlecenia władz przez stowarzyszenie dozoru kotłów w Poznaniu.

602. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 października 1921 r. w sprawie opłat za filmy kinematograficzne.

603. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 października 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w sprawie zmiany § 5 rozporządzenia z d. 4 grudnia 1920 r., w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

604. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej za pracę przy recepturze.

605. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 października 1921 r. w przedmiocie zawierania umów najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w gminie miasta Siedlec.

606. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 października 1921 r. w przedmiocie podwyższenia taryfy osobowej na linjach Towarzystwa akcyjnego łódzkich wąskotorowych elektrycznych kolei dojazdowych.

607. Obwieszczenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 29 września 1921 r. w sprawie sprostowania omyłki w rozporządzeniu Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 sierpnia 1921 r. o wyborach do sejmików powiatowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Nr. 85 z dnia 29 października 1921 r.

608. Ustawa z dnia 18 października 1921 r., zmieniająca art. 36 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa śląskiego.
609. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 12 września 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłaty za karty statystyczne, ustanowionej rozporządzeniem z d. 18 października 1920 r., w sprawie organizacji statystyki ruchu naturalnego ludności.
610. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego.
611. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarza b. zaboru austrjackiego.
612. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 września 1921 r. o zmianie niemieckiej ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. o opodatkowaniu piwa.
613. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 września 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski, województwa białostockiego, mocy obowiązującej dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowem na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej.
614. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 września 1921 r. w przedmiocie wywłaszczeń nieruchomości i ograniczenia praw własności, dokonanych przez b. władze okupacyjne na użytek dróg komunikacyjnych.
615. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14 października 1921 r. o podwyższeniu podatku od tytoniu i od wyrobów tytoniowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.
616. Rozporządzenie wykonawcze z dnia 12 października 1921 r. do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji Urzędów Ziemskich.
617. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 września 1921 r. w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła.
618. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 9 września 1921 r. w przedmiocie zniesienia przymusowej gospodarki drzewem opałowem i cen maksymalnych na drzewo opałowe.
619. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie ustawy o urzędach rozjemczych.
620. Rozporządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 29 września 1921 r. w przedmiocie utworzenia okręgowej Izby Kontroli w Poznaniu.
621. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie prowadzenia przez apteki na terenie b. zaboru austrjackiego ksiąg receptowych.
622. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z d 10 października 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Poczt i Telegrafów, w przedmiocie zmiany przepisów o odbieraniu i nadawaniu sądowych przesyłek pocztowych w b. dzielnicy austrjackiej.
623. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 października 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. o zniesieniu monopolu handlu, wzgl. sekwestru cukru i wprowadzeniu jednolitego podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.
624. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 października 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.
625. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 października 1921 r. w przedmiocie podwyższenia: a) opłat za przewóz kolejami normalno towarowemi bagażu, przesyłek nadzwyczajnych oraz czasopism, broszur i książek i b) odszkodowania za zaginięcie, uszkodzenie lub brak wagi bagażu.
626. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 1921 r. o podwyższeniu opłat za doręczenia w sprawach cywilnych na obszarze b. zaboru austrjackiego.
627. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie utrzymywania na składzie przez apteki surowic i szczepionek.

Nr. 86 z dnia 31 października 1921 r.

628. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.
629. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 grudnia 1920 r., wydanego w porozumieniu z tymiż Ministrami w sprawie zasiłków dla rodzin, pełniących służbę w wojsku polskiem z poboru i ochótniczo.
630. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22 października 1921 r. w sprawie przepisów o kolejności przyjmowania ładun-

ków, nadawanych do wysyłania oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

631. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22 października 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na przewozy kolejami wąskotorowemi zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarow, zwłok i zwierząt.

632. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 października 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Kolei Żelaznych, w przedmiocie zmiany § 2 rozporządzenia z d. 13 lipca 1921 r. o wprowadzeniu wolnego handlu węglem kamiennym, koksem, węglem brunatnym i brykietami węglowemi.

633. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 października 1921 r., uzupełniające rozporządzenie o aplikacji sądowej.

634. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 25 października 1921 r. w sprawie podwyższenia taryfy osobowej i bagażowej na liniach Towarzystwa akcyjnego warszawskich dróg żelaznych dojazdowych.

Nr. 87 z dnia 8 listopada 1921 r.

635. Ustawa z d. 18 października 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia art. 5 ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji.

636. Ustawa z d. 18 października 1921 r. w przedmiocie adnotacji hipotecznej zamiaru pozbycia nieruchomości drogą parcelacji.

637. Ustawa z dnia 18 października 1921 r., zmieniająca ustawę z d. 26 lipca 1919 r., o utraconych tytułach na okaziciela.

638. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 26 lipca 1921 r. celem wykonania ustawy z dnia 14 czerwca 1921 r. w przedmiocie unormowania podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego i podatku majątkowego na rok podatkowy 1921 r.

639. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 21 września 1921 r. o ubezpieczeniu w zakładzie ubezpieczeń od wypadków w rolnictwie w Poznaniu.

640. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych.

641. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie prowadzenia przez apteki i składy materjałów aptecznych regestracji personelu fachowego.

642. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 27 września 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

643. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 27 września 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego.

644. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 18 października 1921 r. o zniesieniu niektórych ograniczeń gospodarki mięsem.

645. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 18 października 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu wymiany oraz zwrotu urzędowi pożyczek państwowych, świadectw tymczasowych i obligacji 5% pożyczki państwowej z r. 1920.

Nr. 88 z dnia 10 listopada 1921 r.

646. Ustawa z d. 14 października 1921 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne.

647. Ustawa z dnia 21 października 1921 r. o zarobkowem pośrednictwie pracy.

648. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 6 października 1921 r. w sprawie dodatków reprezentacyjnych dla urzędników, sprawujących zastępczo funkcje na stanowiskach reprezentacyjnych.

649. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14 października 1921 r. w przedmiocie utworzenia komisji do badania cen i zysków.

650. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14 października 1921 r. w przedmiocie przekazania pewnych uprawnień urzędu walki z lichwą powiatowym władzom administracyjnym.

651. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 25 października 1921 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Sprawiedliwości zarządu wymiaru sprawiedliwości na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej.

652. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnla 9 października 1921 w przedmiocie zmiany taryfy opłat dla lekarzy dentystów.

653. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 października 1921 r. w przedmiocie ulg celnych dla taśm plecionych ze słomy.

654. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 27 października 1921 r. w przedmiocie zniesienia powiatowych urzędów ziemskich w Białej i Limanowej i włączenia powiatu Biała do kompetencji powiatowego urzędu ziemskiego w Żywcu, powiatu Oświęcim — do kompetencji powiatowego urzędu ziemskiego w Wadowicach, powiatu Limanowa i Nowy-Targ oraz Spisza i Orawy—do kompetencji urzędu ziemskiego w Nowym Sączu.

655. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 listopada 1921 r. w sprawie podwyższenia taryfy osobowej i bagażowej na linjach „Towarzystwa Akcyjnego Budowy i Eksploatacji dróg żelaznych podjazdowych w Królestwie Polskiem".

Nr. 89 z dnia 12 listopada 1921 r.

656. Ustawa z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych.
657. Ustawa z d. 26 października 1921 r. w przedmiocie przepisów prawnych, obowiązujących na obszarze Spisza i Orawy, należącym do Rzeczypospolitej Polskiej.
658. Ustawa z d. 26 października 1921 r. o zmianie opłaty stemplowej od pisemnych zobowiązań dłużnych (skryptów dłużnych) na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej.
659. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 17 października 1921 r. w sprawie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej ustaw i przepisów o opodatkowaniu wyrobów tytuniowych, obowiązujących na obszarze byłego Królestwa Polskiego.
660. Rozporządzenie Rady Ministrów z d 25 października 1921 r. w sprawie przedłużenia czasu pracy w cukrowniach w r. 1921—1922.
661. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 27 października 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra b Dzielnicy Pruskiej z dnia 25 marca 1920 r. na obszar gmin: Lubstynek, Napromek i Groszki.
662. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 1 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Skarbu w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1921/22.
663. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 3 września 1921 r. w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 lipca 1920 r. w przedmiocie urzędowych świadectw zdrowia.
664. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z d. 27 października 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej oraz wydawania środków leczniczych.
665. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 października 1921 r. o przedłużeniu terminu przeprowadzenia wyborów do rad miejskich, do sejmików wojewódzkich i do sejmików powiatowych.
666. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 października 1921 r. o przedłużeniu terminu ważności postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czesko-słowackich.
667. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 4 listopada 1921 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na kolei podjazdowej Piotrków-Sulejów.

Monitor Polski *).

Nr. 244 z dnia 26 października 1921 r.

TREŚĆ:

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Nr. 245 z dnia 27 października 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie utworzenia komisji oszczędnościowej.
Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r., w przedmiocie opłat za analizę specyfików farmaceutycznych oraz kosmetyków.

Nr. 246 z dnia 28 października 1921 r.

Obwieszczenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 października 1921 r. o podwyższeniu opłat za badanie pochodnych arsenobenzolu.

Nr. 247 z dnia 29 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie bielskim w okręgu sądu okręgowego w Białymstoku.

---

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P. opuszcza się.

Nr. 248 z dnia 31 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie białostockim w okręgu sądu okręgowego w Białymstoku.

Nr. 249 z dnia 2 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie sokólskim w okręgu sądu okręgowego w Białymstoku.

Nr. 250 z dnia 3 listopada 1921 r.

Rorzporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie miechowskim w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Nr. 251 z dnia 4 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie olkuskim w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Nr. 252 z dnia 5 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 31 października 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie zmiany §§ 2, 5 i 7 rozporządzenia z dnia 10 września 1921 r. o utworzeniu komitetu węglowego.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1921 r. w sprawie zaopatrywania w węgiel instytucji użyteczności publicznej i władz wojskowych.

Nr. 253 z dnia 7 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie włoszczowskim w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Nr. 254 z dnia 8 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie chełmskim w okręgu sądu okręgowego w Lublinie.

Nr. 255 z dnia 9 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 maja 1921 r. o utworzeniu Komitetu Celnego przy Radzie Handlowo Przemysłowej.

Nr. 256 z dnia 10 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 października 1921 r. o utworzeniu państwowej rady ubezpieczeniowej przy urzędzie nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie pińczowskim w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Nr. 257 z dnia 11 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie stopnickim w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Instrukcja Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 9 września 1921 r., wydana w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości dla urzędów wojewódzkich o likwidacji stosunków prawnych, powstałych pomiędzy Skarbem Rzeczypospolitej Polskiej a osobami trzeciemi z powodu użytkowania przez nie b. dóbr donacyjnych.

Sprostowanie obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu i Ministra byłej Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 sierpnia 1921 r. w sprawie wykazu towarów, których przywóz jest zabroniony („Monitor Polski“ Nr. 201).

Nr. 258 z dnia 12 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 października 1921 r. w przedmiocie statutu organizacyjnego państwowego zakładu epidemjologicznego.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie koneckim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Nr. 259 z dnia 14 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie iłżeckim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

353.

Okólnik (108) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie zakazu sprzedaży, wzgl. podawania napojów alkoholowych w niedziele i święta w zakładach gospodnio-szynkarskich.

W myśl art. 7, p. i) ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 37, poz. 210 z r. 1920) zakazaną jest sprzedaż, wzgl. podawanie napojów alkoholowych w niedziele i święta, obchodzone w urzędach państwowych, przyczem ograniczenia w tym wypadku wchodzą w życie od godziny 3 dnia przedświątecznego i trwają do godziny 10 rano dnia poświątecznego.

Według protokółów policyjnych najwięcej przestępstw natury kryminalnej, bójek, napadów, a nawet krwawych rozpraw zachodzi w nocy z soboty na niedziele i przez całą niedzielę. Jest to oczywistym dowodem, że obowiązujący wspomniany wyżej zakaz sprzedaży i podawania napojów alkoholowych nie jest należycie przestrzegany, a nawet stwierdzonem zostało niejednokrotnie, że w wielu zakładach gospodnio-szynkarskich napoje alkoholowe w dni świąteczne podawane są w filiżankach nb. po nader wygórowanych cenach.

Aby tego rodzaju stanowi rzeczy zapobiec, polecam niniejszem Panom wydać bezzwłocznie podległym sobie organom wykonawczym surowe zarządzenia celem roztoczenia nadzoru nad zakładami gospodnio-szynkarskiemi oraz energicznego dopilnowania, aby zakłady te stosowały się ściśle do wzmiankowanego wyżej przepisu ustawy. Osoby, wykraczające przeciwko rzeczonemu przepisowi winny być bezwzględnie pociągane do surowej odpowiedzialności w myśl postanowień art. 8 powołanej na wstępie ustawy. Jednocześnie zwracam uwagę na przepis art. 9 tejże ustawy, wzgl. art 7 rozporządzenia wykonawczego do niej z dnia 16 września 1920 r. (Dz. Ust Rzp. P. Nr. 98, poz. 650 z r. 1920), wedle których za niedozwoloną sprzedaż lub podawanie napojów alkoholowych odpowiada nietylko właściciel lub zarządca danego zakładu lecz również personel, gdy bezpośrednio przyczynił się do przekroczenia przepisów ustawy.

Warszawa, d. 31 października 1921 r. (BP. 1651).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

354.

Okólnik (110) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zaliczania lat służby wojskowej.

P. Prezes Rady Ministrów pismem okólnem z dnia 18 października 1921 r. Nr. 22957 zwrócił uwagę na to, że postępowanie niektórych komisji weryfikacyjnych, co do zaliczania do wysługi lat służby wojskowej w b. państwach zaborczych nie jest jednolite, a treść ustępu ad 1) okólnika Nr. 20582 z dnia 27 listopada 1920 r., podanego do wiadomości Panów okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1920 r. Nr. 395, bywa rozmaicie interpretowana.

Celem usunięcia przeto istniejących pod tym względem wątpliwości należy mieć na uwadze następujące wyjaśnienie:

Zgodnie z postanowieniem art. 4 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 65, poz. 429), wspomniany okólnik poleca zaliczać do wysługi lat wszelką służbę wojskową tak w państwach zaborczych, jak i Państwie Polskiem, o ile urzędnik nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną, z wyjątkiem jedynie czasu odbywania normalnej powszechnej powinności wojskowej, której czas trwania normują ustawy wojskowe państw zaborczych, wzgl tymczasowa ustawa z dnia 27 października 1918 r. (Dz P. P. P. Nr. 13, poz. 28) oraz czasu dobrowolnej służby wojskowej.

Użyte w ustawie określenie służby wojskowej nie spełnionej równocześnie ze służbą państwową nie powinno było — zdaniem Prezydjum Rady Ministrów — nasunąć jakichkolwiek wątpliwości. Chodzi tu bowiem o zaliczenie do wysługi lat tego czasu służby wojskowej funkcjonar-

jusza państwowego, który nie zostaje mu zaliczony do wysługi lat już z innego tytułu, mianowicie służby cywilno-państwowej. O ile funkcjonarjusz państwowy pełni służbę wojskową wskutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego w czasie, gdy jest funkcjonarjuszem państwowym cywilnym i dla spełnienia obowiązku służby wojskowej z powodu powołania do armji w powyżej przytoczonych wypadkach otrzymuje od swej przełożonej władzy cywilnej urlop, czas ten zaliczony mu zostaje z tytułu jego służby cywilnej.

Stosownie więc do postanowienia art. 4 ustawy o uposażeniu i art. 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r., zaliczać należy do wysługi lat służbę wojskową, odbytą przed wstąpieniem funkcjonarjusza państwowego do służby cywilnej w wypadkach, gdy odbywana była ona wskutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego, ewentualnie ćwiczeń rezerwowych, wstrzymać zaś jedynie decyzję, co do czasu dobrowolnej służby wojskowej, aż do wejścia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Jaką służbę wojskową uważać należy za dobrowolną, określa okólnik Prezydjum Rady Ministrów Nr. 20582/20.

Warszawa, d. 5 listopada 1921 r. (PO 8400).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

355.

Okólnik (111) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: Lwowskiego, Krakowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego w sprawie rejestracji pracowniczych związków zawodowych.

Rejestracja pracowniczych związków zawodowych na terytorjum b. Kongresówki należy do kompetencji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej na zasadzie dekretu z d. 8 lutego 1919 r. (Dz Pr. z dnia 8 lutego 1919 r. Nr. 15, poz. 209).

Rozciągnięcie mocy obowiązującej powyższego dekretu na b. zabór austrjacki nie jest obecnie aktualne ze względu na to, że w najbliższej przyszłości sprawy stowarzyszeń zostaną uregulowane nową ustawą obowiązującą dla całego Państwa Polskiego, która przewiduje także tworzenie związków zawodowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stoi na stanowisku, że powstawanie w obecnym czasie przejściowym (t. j. przed wejściem w życie nowej ustawy o stowarzyszeniach) pracowniczych związków zawodowych (nieprowadzonych naturalnie przez czynniki antypaństwowe) nie należy utrudniać, a jedynie żądać od nich trzeba przystosowania się do ustawy o stowarzyszeniach z dnia 15 listopada 1867 r. Nr. 134 D. pp.

Ze względu na niejednolitość ustawodawstwa w b. zaborze rosyjskim i austrjackim powstawanie na terenie małopolskim oddziałów, względnie filji związków, zarejestrowanych w b. Kongresówce przez Ministerstwo Pracy, jest narazie niemożliwe; dlatego też powstające w Małopolsce związki należy traktować jako stowarzyszenia samodzielne.

Warszawa, d. 7 listopada 1921 r. (BS. 924).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz*

356.

Okólnik (112) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uczestnictwa instytucji samorządowych w obrocie czekowym Pocztowej Kasy Oszczędności.

W myśl art. VI ustawy z d. 19 maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. Ust. Nr. 48, poz. 297), wszystkie instytucje samorządowe stają się *obowiązkowo* uczestnikami obrotu czekowego P. K. O.

Dyrekcja P. K. O. pismem z dnia 2 czerwca r. b. L. 7427 oznajmiła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że w obrocie czekowym biorą obecnie udział bardzo nieliczne instytucje samorządowe. Na terenie b. Kongresówki do obrotu czekowego przystąpiło ich zaledwie 3,3%, a w Małopolsce 0,8%.

Wobec powyższego zechce P. Wojewoda (P. Komisarz) wydać odpowiednie zarządzenia celem wykonania powołanego na wstępie przepisu i o skutku donieść Ministerstwu.

Warszawa, d. 5 listopada 1921 r. (Pr. B. 4226).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

357.

Okólnik (115) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie mianowania urzędników państwowych.

P. Prezes Rady Ministrów pismem ogólnem z dnia 22 września 1921 r. Nr. 21398 zakomunikował Ministerstwom i Urzędom Centralnym, iż z wniosków nominacyjnych, przedstawianych Prezydjum Rady Ministrów, stwierdzono, iż bardzo często bywają przyjmowani do służby państwowej kandydaci, nie mający odpowiednich kwalifikacji do piastowania poruczonego im urzędu. To samo spostrzeżenie poczyniono odnośnie do kandydatów, proponowanych na wyższe stanowiska kiekierownicze.

Ponieważ przeprowadzenie redukcji pracowników państwowych jest w znacznej mierze zależne od ich kwalifikacji, gdyż praca urzędnika ukwalifikowanego jest znacznie wydajniejsza od pracy urzędnika nieukwalifikowanego, polecam Panom, ścisłe badanie kwalifikacji kandydatów do służby państwowej, jakoteż przestrzeganie przy przedstawianiu wniosków nominacyjnych zasady, iż stanowiska kierownicze mogą być nadawane urzędnikom, mającym odpowiednie wyszkolenie teoretyczne i praktyczne.

Warszawa, d. 9 listopada 1921 r. (PO. 8351).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

358.

Okólnik (118) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie wymierzania emerytur b. funkcjonarjuszom Państwa Rosyjskiego.

Uchwałą z dnia 6 lutego 1919 r. Rada Ministrów upoważniła Ministra Skarbu do tymczasowego wypłacenia od 1 lutego 1919 r. z zastrzeżeniem późniejszego rozrachowania między Polską a Rosją emerytur b. funkcjonarjuszom Państwa Rosyjskiego i b. Królestwa Polskiego narodowości polskiej, tudzież pensji wdowom i sierotom po takich funkcjonarjuszach.

Stosownie do powyższej uchwały Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 6 lutego 1919 r. L. 5495/516/19, podanem do wiadomości wszystkim powiatowym Komisarzom rządowym okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 maja 1919 r. Nr. 314, zarządziło wypłatę należnych zaopatrzeń tym osobom z pośród wyżej wymienionych, które wylegitymują się, iż miały już zaopatrzenia, przyznane przez rząd rosyjski; osobom zaś, którym zaopatrzeń jeszcze nie przyznano, mają przypadające zaopatrzenia przyznawać dotyczące Ministerstwa w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu na podstawie ustaw emerytalnych b. Cesarstwa Rosyjskiego i Królestwa Polskiego.

Celem ujednostajnienia praktyki stosowania wspomnianych ustaw, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż przy wymierzaniu emerytur b. funkcjonarjuszom Państwa Rosyjskiego, co przy wykonaniu ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 70, poz. 466) będzie przekazane kompetencji Pp. Wojewodów i wogóle władz II instancji. należy uwzględniać uwagi Najwyższej Izby Kontroli, poczynione w piśmie do Ministerstwa Skarbu z dnia 9 lipca 1921 roku Nr. 7980/777, a mianowicie:

Przy wymierzaniu zaopatrzenia emerytalnego b. funkcjonarjuszom Państwa Rosyjskiego, polakom, uprawnionym do otrzymywania emerytur *na podstawie ustawy pensyjnej rosyjskiej* (tom III Zb. Praw Ros.) należy przyznawać emerytury, jakoteż pensje wdowie i sieroce, biorąc za podstawę wymiaru nie całkowite uposażenie służbowe pensjonowanego (składające się z pensji zasadniczej, stołowych i kwaterowych), a tylko $^2/_3$ (dwie trzecie części) powyższego całkowitego uposażenia.

Norma taka bowiem była praktykowana przez władze rosyjskie i została ostatecznie ustalona przez komitet ministrów rosyjskich, jak to widać z ustawy o służbie cywilnej (t. II, wydanie Skorowa 1895 r., str. 249).

Postanowienie to nie stosuje się oczywiście do wypadków przyznawania zaopatrzeń na podstawie przepisów emerytalnych b. Królestwa Polskiego.

Powyżej podaną normę należy mieć na uwadze przy przeszacowaniu już przyznanych emerytur rosyjskich w myśl art. 43, ustęp ostatni Ustawy emerytalnej polskiej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 70, poz. 466). Wydane bowiem b. urzędnikom rosyjskim przez władze pol-

skie dekrety pensyjne określały dotąd wysokość emerytur, biorąc za podstawę nie $^{2}/_{3}$ całkowitego uposażenia funkcjonarjusza, a całkowitą jego pensję zasadniczą i całkowite „stołowe“, nie biorąc natomiast wcale w rachubę „kwaterowych“. Przy wzmiankowanem przeszacowaniu emerytur należy przeto wprowadzić rzeczoną powyżej korrektywę, zaleconą przez Najwyższą Izbę Kontroli, a podaną do wykonania reskryptem Ministerstwa Skarbu z dnia 19 października 1921 r. L. 2963/Em.

Warszawa, d. 12 listopada 1921 r. (PO. 8595).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

359.

Okólnik (119) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie definitywnej nominacji.

Zechce P. Wojewoda zarządzić, aby przy wnioskach o definitywne nominacje urzędników nadsyłane były do Ministerstwa, jeśli nie były uprzednio przedstawione, następujące *dowody:*

1) karty osobowe (w jednym egzemplarzu dla urzędników od VII st. sł. wzwyż, a w dwóch egzemplarzach dla urzędników od VIII do XII st. sł.);

2) wykaz stanu osobowego (w jednym egzemplarzu tylko dla urzędników od VII st. sł. wzwyż);

3) curriculum vitae, któreby dawało całkowity i dokładny obraz życia urzędnika;

4) należycie uwierzytelnione odpisy świadectw szkolnych;

5) należycie uwierzytelnione odpisy świadectw poprzedniej pracy;

6) zaświadczenie o służbie wojskowej, jeśli urzędnik służył w wojsku;

7) lekarskie świadectwo zdrowia, i

8) dowód obywatelstwa polskiego.

O ileby urzędnik miał trudności w przedstawieniu właściwych dokumentów, może złożyć należycie zalegalizowane zaświadczenie dwóch wiarogodnych osób, stwierdzające z największą ścisłością cenzus naukowy, czas służby lub pracy, jej miejsce, rodzaj i charakter.

W uzasadnieniu wniosków o definitywną nominację należy ująć treściwie lecz dokładnie biografję kandydata z uwzględnieniem takich szczegółów, jak: wiek (data, rok i miejsce urodzenia), wykształcenie (ilość ukończonych klas i w jakim zakładzie naukowym średnim, ewent. ilość ukończonych kursów, czy semestrów i w jakim zakładzie naukowym wyższym), kolejno zajmowane stanowiska od chwili opuszczenia przezeń ławy szkolnej czy uniwersyteckiej (nazwy instytucji, gdzie, od jakiej do jakiej daty, rodzaj zajęcia lub charakter służbowy), wreszcie dać ocenę działalności kandydata, jako urzędnika, jego znajomości przepisów i rozporządzeń, stopnia intensywności pracy, sumienności i gorliwości przy pełnieniu obowiązków służbowych, zaufania, taktu i wogóle zachowania się pod każdym względem na służbie i poza służbą.

O ile urzędnik przedstawiony do definitywnej nominacji nie posiada wymaganego stopnia wykształcenia, winien P. Wojewoda przedstawić wniosek na udzielenie „dyspensy“. Zwraca się przytem uwagę, iż udzielenie „dyspensy“ od stopnia wykształcenia, wymaganego przez art. 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 90, poz. 490), resp. § 24 rozp. z dnia 14 i 21 marca 1921 r. (Dz. Ust. poz. 234 i 235) musi opierać się na pewnych przesłankach, z których wynikałoby, że kandydat aczkolwiek nie posiada dyplomu uniwersyteckiego, jednak potrzebną dla sprawowania urzędu wiedzę zdobył i należyty poziom intelektualny osiągnął w inny sposób. Za wskaźnik pod tym względem miarodajny uważa się zazwyczaj, jakie zajmował w służbie publicznej lub prywatnej stanowiska, długość służby, wiek i t. d.

W załączeniu przesyła się wzór ułożonego w myśl powyższych wskazówek wniosku nominacyjnego.

Warszawa, d. 12 listopada 1921 r. (PO. 9286).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Dunikowski.*

Urząd Wojewódzki .... dnia .... 192... r.

....

Nr. ....

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
w Warszawie.

W sprawie definitywnej nominacji

....

....

Upraszam o definitywne mianowanie .... (imię i nazwisko) .... (Naczelnikiem Wydziału, Starostą, St. Referentem lub t. p.) ....

....

(Urzędu Wojewódzkiego, Starostwa).

....

z uposażeniem według .... (........................) stopnia służbowego.

Powyższe stanowisko, przewidziane w etacie organizacyjnym urzędu wojewódzkiego .... (imię i nazwisko) ...., zajmuje prowizorycznie od dnia ...., jako p. o. urzędnika .... stopnia służbowego.

.... (imię i nazwisko) ....

urodzony dnia .... roku w ...., ukończył ....; przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej odbywał od .... do .... praktykę .... (jaką, gdzie) ....; od .... do .... służył w wojsku; pracował (w jakich instytucjach, gdzie, w jakim charakterze, od jakiej do jakiej daty).

W dniu .... roku wstąpił do służby państwowej polskiej, zajmując kolejno następujące stanowiska (od jakiej do jakiej daty, w jakich urzędach, gdzie, jakie w jakim stopniu służbowym).

(Dalej następuje szczegółowa ocena kwalifikacyjna kandydata, a także ewentualnie umotywowany wniosek o udzielenie „dyspensy").

Wojewoda

360.

Okólnik (120) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie nadużywania przez firmy handlowe miana: „Dostawca Ministerstwa Spraw Wojskowych".

Pismem z dnia 28 października 1921 r. L. 1010/T. H., Ministerstwo Spraw Wojskowych zawiadomiło, że poszczególne firmy w ogłoszeniach i reklamach umieszczają tytuł: „Dostawca Min. Spr. Wojsk.", bez upoważnienia w tej mierze ze strony rzeczonego Ministerstwa. Z uwagi,

iż nadużywanie powyższego tytułu może wprowadzać w błąd ogół, w szczególności sfery handlowo-przemysłowe, Ministerstwo Spraw Wojskowych poleciło wszystkim podległym mu organom zawiadamiać o spostrzeżonych nadużyciach, o których mowa, organa policyjne celem pociągania winnych do odpowiedzialności karnej.

Stosownie do powyższego zechce P. Wojewoda polecić podległym sobie organom, by winnych bezprawnego używania tytułu: „Dostawca Min. Spr. Wojsk." pociągały do odpowiedzialności sądowej z art. 272 K. K.

Warszawa, d. 12 listopada 1921 r. (AO. 3072).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

361.

Okólnik (121) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów (oprócz Małopolskich) oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie trybu postępowania przy zwalnianiu ze służby funkcjonarjuszów państwowych.

Z powodu niejednolitego trybu postępowania władz administracyjnych II instancji przy stosowaniu w praktyce przepisów, dotyczących zwalniania ze służby funkcjonarjuszów państwowych, przypominam treść wydanych w tym przedmiocie okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a mianowicie:

Z dnia 11 grudnia 1920 r. Nr. 399, z dnia 24 maja 1921 r. Nr. 31 oraz pisma okólnego Prezydjum Rady Ministrów z dnia 4 października 1919 r. Nr. 11792/19.

Zgodnie z treścią pomienionych rozporządzeń należy przy dymisjonowaniu funkcjonarjuszów stosować następujące zasady:

1. Przy zwalnianiu ze służby bez prośby urzędników stałych (etatowych), którzy nie nabyli jednak prawa nieusuwalności w myśl art 24 Tymczasowych Przepisów Służbowych, winny mieć zastosowanie: ustęp końcowy art. 42 i art. 45 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych (Dz. Pr. Nr. 15).

   Zwalnianie urzędników ze służby bez uprzedzenia ich o tem z równoczesną wypłatą im trzymiesięcznego uposażenia w zasadzie nie powinno być stosowane, chyba tylko w razach nader wyjątkowych.

2. Przy zwalnianiu ze służby bez prośby *funkcjonarjuszów, pozostających na próbnej*, ewent. *prowizorycznej służbie* (pozaetatowych) należy stosować postanowienia, zawarte w art. 46 pomienionych przepisów.

   W tym wypadku funkcjonarjusz powinien być uprzedzony przynajmniej na jeden miesiąc naprzód o ścisłej dacie, od której ma nastąpić jego zwolnienie ze służby.

3. Przy wydawaniu dekretów zwolnienia ze służby należy stosować zasadę, iżby dekret był krótki i treściwy. O ile funkcjonarjusz prosi o zaświadczenie służbowe—należy życzeniu temu zadośćuczynić, stwierdzając w świadectwie czas służby państwowej i pełnionych funkcji, ocenę zaś kwalifikacyjną stylizować w formie zwięzłej bez przesadnego podnoszenia przymiotów osobistych zwalnianego funkcjonarjusza.

Podawanie przy dymisjonowaniu funkcjonarjuszów bez ich prośby takich powodów zwolnienia, jak *redukcja personelu* lub *zwinięcie etatu*, nie odpowiada intencji Tymczasowych Przepisów Służbowych; w tych wypadkach należy mieć na uwadze i stosować ustęp ostatni art. 42 Tymczasowych Przepisów Służbowych. Podawanie zaś przyczyn usunięcia urzędników, wskazanych w części pierwszej tegoż art. 42, mianowicie w punktach: a, b, c, f, nie może mieć jeszcze zastosowania wobec tego, iż dotyczą one urzędników nieusuwalnych, którzy przebyli 5-cio letni okres służby państwowej i których jeszcze Państwo poza Małopolską, do której niniejsze przepisy nie mają zastosowania, nie posiada.

Warszawa, d. 15 listopada 1921 r. (PO. 8313).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

362.

Okólnik (122) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów na obszarze b. zaboru rosyjskiego oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie poświadczenia dla zawarcia małżeństwa przez obywateli polskich zagranicą.

Wskutek zapytania Poselstwa Niemieckiego w Warszawie, jakie władze na obszarze b. zaboru rosyjskiego uprawione są do wydawania poświadczeń o braku przeszkód do zawarcia małżeństwa przez obywateli polskich w Niemczech, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśniło, że

na obszarze b. zaboru rosyjskiego poświadczenia takie wydają duchowni, dotyczących wyznań, względnie władze administracyjne, które pełnią zastępczo funkcje urzędników stanu cywilnego.

Poświadczenia, wydawane przez duchownych, zaświadczane będą przez właściwą władzę administracyjną I instancji.

Podając powyższe do wiadomości celem odpowiedniego pouczenia władz podwładnych oraz urzędników stanu cywilnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, co następuje:

Ponieważ według ustaw niemieckich oraz art. 4 międzynarodowej konwencji hagskiej z r. 1902 o zawieraniu małżeństw, zdolność osobista cudzoziemca do zawarcia małżeństwa ocenia się według ojczystych ustaw każdego z przyszłych małżonków, przeto wspomniane świadectwa mogą być wydawane tylko na podstawie wiarogodnych dowodów, wzgl. dochodzeń co do wieku, własnowolności, wolnego stanu, tudzież wszystkich innych warunków, od których zależy w myśl prawa małżeńskiego osobista zdolność do zawarcia małżeństwa.

Kwestję posiadania obywatelstwa polskiego przez nupturjentów ocenia się w myśl przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego oraz rozporządzeń, traktatów i przepisów w związku z nią pozostających, posiłkując się instrukcją z dnia 8 sierpnia 1920 r. AP. 2778/5 i instrukcją z dnia 10 czerwca 1921 r. AE. 1024.

Na tę ostatnią kwestję winne Starostwa (Komisarjaty Rządu) zwracać baczną uwagę, stwierdzając własnoręczność podpisu właściwego duchownego (urzędnika stanu cywilnego) oraz autentyczność pieczęci urzędowej.

Wspomniane świadectwa wydawać należy według następującego *wzoru:*

Nr. ....

ŚWIADECTWO.

Podpisany (imię i nazwisko, charakter oraz siedziba duchownego (urzędnika stanu cywilnego) zaświadcza niniejszem, że przeciw zawarciu małżeństwa przez p. N. N., zamieszkałego w .... urodzonego w .... dnia .... roku, syna .... i .... z p. N. N., zamieszkałą w ...., urodzoną w .... dnia .... roku, córka .... i .... nie zachodzą w myśl ustaw krajowych żadne przeszkody.

Miejsce wydania i data.

Podpis duchownego.

(Pieczęć).

Nr. ....

Starostwo (Komisarjat Rządu) w .... stwierdza własnoręczność podpisu N. N. (wymienić imię, nazwisko, charakter duchownego i siedzibę) oraz autentyczność wyciśniętej pieczęci urzędowej, tudzież zaświadcza, że N. N. (imię i nazwisko obu nupturjantów, wzgl. jednego z nich) są (jest) obywatelami (obywatelem) Państwa Polskiego.

Siedziba władzy i data.

(Podpis).

(Pieczęć urzędowa).

Poświadczenia te nabierają mocy wobec władz niemieckich przez uwierzytelnienie podpisu i pieczęci, wystawiającej władzy przez właściwy Konsulat niemiecki.

Na powyższą okoliczność należy tedy zwracać uwagę stron i na ich prośbę przedkładać poświadczenia do zalegalizowania Województwu, Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a wreszcie Wydziałowi Konsularnemu Ministerstwa Spraw Zagranicznych, gdyż w myśl obowiązujących norm władze zagraniczne legalizują poświadczenia władz krajowych tylko w tym razie, jeśli one są zaświadczone przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Warszawa, d. 10 listopada 1921 r. (AE. 3585).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

363.

Komunikat Ministra Spraw Wewnętrznych do Wydziału Pr. w sprawie przekazania Komisarzom Rządu w Warszawie i Łodzi spraw administracji Państwowej załatwianych dotąd w Komendach Okręgowych Policji.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 20, poz. 106) w miastach Warszawie i Łodzi władzami administracyjnemi I instancji są Komisarze Rządowi. W związku z tem rozporządzeniem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządziło przekazanie Komisarzom Rządowym w tych miastach wszystkich spraw, wchodzących w zakres administracji państwowej, które należą do zakresu działania władz administracyjnych I instancji, a poprzednio były załatwiane częściowo przez Komendy Okręgowe Policji Państwowej w tych miastach.

Ponieważ mimo zaszłej w ten sposób zmiany w zakresie kompetencji odnośnych Komend Okręgowych Policji liczne urzędy zwracają się do tychże Komend, zwłaszcza zaś do Komendy Okręgowej w Warszawie w sprawach, które należą obecnie do Komisarjatu Rządu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, iż do zakresu działania Komisarza Rządu należą te wszystkie sprawy, które w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 72, poz. 426 oraz z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 90, poz. 488 i 489) należą do zakresu działania władz administracyjnych I instancji. Na tej zasadzie zostały w szczególności przekazane Komisarzom Rządu sprawy administracyjno-karne, paszportów zagranicznych, wydawanie pozwoleń na sklepy, przedsiębiorstwa, zakłady przemysłowe oraz handlowe o ile ustawy obowiązujące tego wymagają ze względu na zdrowotność, bezpieczeństwo oraz porządek publiczny, następnie sprawy policji budowlanej oraz ogniowej, wydawanie pozwoleń, przewidzianych w art. 2 dekretu z dnia 2 lutego 1919 r. o widowiskach (Dz. Praw Nr. 14, poz. 177), sprawy ruchu i ewidencji ludności, sprawy ruchu ulicznego i kołowego, porządku domowego, sprawy zabaw, odczytów, kwest i t. p. Obecnie zatem sprawy powyższe do zakresu czynności Okręgowych Komend Policji w tych miastach już nie należą.

Warszawa, d. 10 listopada 1921 r. (AO. 948).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Lenc*
Dyrektor Departamentu.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

364.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lipca 1921 r. Nr. B. S. 629/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 528 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Opieki nad powracającymi z niewoli Bolszewickiej Wojskowymi b. V Dywizji Syberyjskiej Strzelców Polskich", Warszawa (przy Czerw. Krzyżu).

365.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 12 października 1921 r. Nr. B. S. 1119/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 565 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Ziemian" w Warszawie, ul. Kopernika 30.

366.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 19 października 1921 r. Nr. B. S. 1321/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 568 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Przemysłowców i Kupców Samochodowych Lotniczych" w Warszawie, ul. Świętokrzyska 28.

367.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 28 października 1921 r. Nr. B. S. 1252/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 570 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Dzierżawców Rolnych Chrześcijan Rzeczp. Polskiej" w Warszawie, Kopernika 30.

368.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1348/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 573 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet do spraw hodowli drobiu w Polsce" w Warszawie, ul. Hoża 51.

369.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1418/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 574 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Fabrykantów Wyrobów Perfumeryjno-Kosmetycznych i Mydeł Toaletowych" w Warszawie, ul. Chmielna 2.

370.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 108/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 576 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Miłośników Fotografji“ w Warszawie, ul. Czackiego 3/5.

371.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1594/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 579 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Towarzystwo Psycho-Fizyczne“ w Warszawie, ul. Marszałkowska 53, m. 39.

372.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1921 r. Nr. B S. 1496/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 581 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Księży Prefektów“ w Warszawie, ul. Oboźna 11.

373.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1144/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 582 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Opieki nad biednemi żydowskiemi dziećmi i sierotami m. st. Warszawy“ (Keneged Kulon) w Warszawie, ul. Leszno 104.

374.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1399/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 583 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Krajowy“ w Nowogródku.

375.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1624/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 584 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Komitet pomocy ofiarom głodu w Rosji“ w Warszawie, ul. Ordynacka 5.

376.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1545/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 585 stowarzyszenie pod nazwą „Odrodzenie“ w Warszawie, ul. Krakowskie-Przedmieście 7.

377.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1715/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 586 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Kresowy“ w Warszawie, ul. Długa 50.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 października 1921 r. do 15 listopada 1921 r.

Zarząd Centralny:

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

Radców ministerjalnych:

Piwockiego Stanisława,
Longchamps Berier Andrzeja i
Hausnera Romana — urzędnikami V st. sł.

Referenta Kuncewicza Adama — starszym referentem.

Nieetatowych:

Czaplińskiego Edmunda — urzędn. VIII st. sł.
Wirtzównę Juninę — urzędnikiem IX st. sł.
Trębińską Aurelję — urzędnikiem IX st. sł.
Załuską Janinę — urzędnikiem X st. sł.
Risske Marję — urzędnikiem X st. sł.

Zwolnił na skutek podania:

Podsekretarza Stanu — Kuczyńskiego Józefa.

Przeniesiony z Min. Spr. Zagr.

Starszy referent Lisiewicz Edward.

Zmarł:

Referent Frąckiewicz Aleksander.

Władze Administracyjne II Instancji.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 10 października 1921 r. *mianował* Raczkiewicza Władysława Wojewodą Nowogródzkim.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*
Starszego referenta Salingera Władysława — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku.

Zwolnił ze służby na własną prośbę:

Referenta Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi— D-ra Wysogląda Jana.

Referentów Urządu Wojewódzkiego w Warszawie: Zająca Edmunda i Olechowskiego Gustawa.

Uchylił nominację:

Referenta Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach — Tokarskiego Leona.

Władze Administracyjne I Instancji.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 22 października 1921 r. *mianował* Zastępcę Komendanta Głównego Policji Państwowej Borzęckiego Marjana — Komisarzem Rządu na m. stoł. Warszawę.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

W Starostwach referentami:

D-ra Taubenschlaga Gustawa w Łodzi;
Krupskiego Jana w Kielcach;
Jedliczkę Bronisława we Włoszczowie;
Jenke Michała w Sokołowie;
Kielaka Wiktora w Siedlcach;
Pom. ref. D-ra Dynowskiego Konrada w Ciechanowie;
Wańko Piotra w Pułtusku.

W Komisarjatach Rządu:

W Warszawie—Olszewską Marję - st. kancelistką.

W Łodzi - Rataja Antoniego — referentem.

Przeniósł:

Białego Bronisława ze Starostwa Iłżeckiego do Starostwa w Kozienicach.

Zmarł:

Starosta w Sokołowie — Koniecczny Paweł

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.